

Arrest

nr. 174 944 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2013 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 september 2013 werd die aanvraag

onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen elementen reeds behandeld werden in de vorige regularisatieaanvraag. Dat is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Er werd hen op 11 september 2013 een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Dat zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*BMM (R.R.: xxx)
Geboren te S. Nouradilovo op (...)1981
+ partner: GIV (R.R. xxx)
Geboren te Borganetchov op (...)1977
+ minderjarige kinderen:
-GMI, (...)2002
-GII, (...)2006
-GJI, (...)2006
-GR, (...)2010
Nationaliteit: Russische Federatie
Adres: (...) 5530 Yvoir*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 07.06.2013 werd erdoor de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 04.03.2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 04.03.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 07.06.2013 werd reeds geoordeeld dat de aandoening van betrokkene niet direct levensbedreigend is. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De tweede bestreden beslissing - verzoekster - luidt als volgt:

“Aan mevrouw, die verklaart te heten:

*naam: B
voornaam: MM
geboortedatum: (...)1981
geboorteplaats: S. Nouradilovo
nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

*+ kinderen:
(...)
Nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 12.08.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.06.2013, haar ter kennis gebracht op 12.08.2013."

De tweede bestreden beslissing - verzoeker – luidt als volgt:

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: G

voornaam: IV

geboortedatum : (...)1977

/geboorteplaats: Borgangetchov

nationaliteit :/Rusland (Federatie van)

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 12.08.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.06.2013, hem ter kennis gebracht op 12.08.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt: "Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend."

De inreisverboden, genomen ten aanzien van de verzoekers met een termijn van drie jaar, zijn betekend op 19 september 2013 en hebben op het moment van deze uitspraak hun volledige uitwerking gehad. Nu de bestreden inreisverboden zijn verstreken, ziet de Raad in casu niet in welk voordeel de vernietiging van de bestreden inreisverboden verzoekers nog zou kunnen verschaffen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en een kennelijke beoordelingsfout. Zij betogen:

“Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag conform artikel 9ter Vw. van 4 maart 2010. Het getuigschrift zou slechts een herhaling bevatten van de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster en in de beslissing dd. 7 juni 2013 zou reeds geoordeeld zijn dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening. Op grond van artikel 9ter §3-5° wordt de aanvraag dan ook onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Dat artikel 9ter §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat: (...). Artikel 9 bis, §2.10 tot 3° bepaalt dat: (...). Dat in casu evenwel dient te worden vastgesteld dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van deze wettelijke bepalingen. Dat immers niet alle elementen die werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw. dd. 13 augustus 2013, werden ingeroepen in het kader van de eerste aanvraag van 4 maart 2010. Het medisch getuigschrift dd. 1 maart 2010 van dr. PW geeft immers geen duidelijke diagnose betreffende de gezondheidstoestand van verzoekster. Verschillende zaken worden aangehaald, zoals het feit dat verzoekster geen goede gezondheid had voor haar aankomst in België, het een chronische kwaal betreft, enz..., doch nergens staat een duidelijke omschrijving van verzoeksters medische problematiek. Het attest dat werd toegevoegd van dr. M dd. 1 oktober 2010 gaat over de zoon van verzoekster en heeft dus niks te maken met de gezondheidstoestand van verzoekster. Tenslotte werd een 'gedetailleerd medisch attest' dd. 12 februari 2010 van dr. K voorgelegd waarin verduidelijkt wordt dat verzoekster lijdt aan angst, hoofdpijn en slaapstoornissen in het kader van een posttraumatische stressstoornis. Er wordt hierin evenwel geen beschrijving gegeven van de medicijnen welke verzoekster diende te gebruiken, er is geen historiek van medische problematiek, enz... Dat in het standaard medisch getuigschrift dd. 16 juli 2013, hetwelk gevoegd werd bij de aanvraag van 13 augustus 2013, geattesteerd wordt dat - naast diverse andere zaken - verzoekster inmiddels gehospitaliseerd werd, een grondige beschrijving wordt gegeven welke verzoekster inneemt en de graad van de depressie van verzoekster wordt vermeld. Dat uit dit laatste medisch getuigschrift dan ook blijkt dat er inmiddels sprake is van een verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoekster, zodat de aanvraag gebaseerd op artikel 9ter Vw., door verzoekers ingediend op datum van 13 augustus 2013, niet terzijde kan worden gelegd omwille van de reden dat de elementen die erin vermeld zijn reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere aanvraag tot machtiging van verblijf in het rijk (artikel 9ter, §2, 3° Vw.). Dat in dit verband er gewezen dient te worden naar het arrest nr. 15.501 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 1 september 2008, waarin gesteld wordt dat: (...). Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat verzoekster een nieuwe elementen heeft aangevoerd in de aanvraag van 13 augustus 2013. Verweerder is dan ook niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden en de aanvraag van 13 augustus 2013 niet onontvankelijk kon worden verklaard. Verweerder ging immers niet over tot een onderzoek van deze nieuwe gegevens, doch interpreteerde deze als zijnde geen nieuw elementen waardoor besloten werd tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien niet gemotiveerd waarom de hospitalisatie van verzoekster en de weergave van de graad van de ernst van de depressie van verzoekster niet als nieuwe elementen worden beschouwd en waarom hij het derhalve niet nodig acht deze elementen te onderzoeken en ten gronde te behandelen. Dat de beslissing om de nieuwe gegevens (waaronder de hospitalisatie en de vermelding van de graad van de ernst van de depressie) niet als nieuwe elementen te aanvaarden, in het licht van de gegevens van het dossier in casu niet redelijk is, nu bovendien blijkt dat een ambtenaar, die geen ambtenaar-geneesheer is, heeft geoordeeld over de inhoud van het medisch attest. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verweerder in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat de ingeroepen elementen reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden wegens schending van de motiveringsplicht. Dat door een dergelijke handelswijze verweerder eveneens de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden heeft, inzonderheid het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beginselen van behoorlijk bestuur - en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Dat verweerder bovendien heeft nagelaten de aanvraag over te maken aan de arts-adviseur die hieromtrent een advies diende te verschaffen. Dat artikel 9ter Vw. immers stelt dat 'de vreemdeling alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte dient over te maken en de beoordeling van het risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent advies verschaft'. Dat in casu een ambtenaar, die geen ambtenaar-geneesheer is, heeft geoordeeld over de inhoud van het medisch attest en dit als zodanig geïnterpreteerd heeft. Terwijl nieuwe elementen in het medisch attest werden opgenomen, zoals de hospitalisatie van verzoekster en vermelding van de graad van de ernst van de depressie, welke mogelijks een verslechtering van de medische toestand van verzoekster aantonen. Dat verweerder dan ook onterecht heeft nagelaten het medisch attest over te maken aan een arts-adviseur, welke geplaatst was om uitspraak te doen omtrent de beoordeling van het kwetsieuze risico en van de mogelijkheden van behandeling in het herkomstland. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zowel de juridische, met name artikel 9ter, § 3-5° van de vreemdelingenwet, als de feitelijke grondslag, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Een schending van de formele motivering wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5 van de vreemdelingenwet, omdat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de in de eerdere aanvraag van 4 maart 2013 aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Op 7 juni 2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 4 maart 2013, waarbij die aanvraag onontvankelijk verklaard werd omdat de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de voornoemde wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

Waar de verzoekende partijen betogen dat verzoeksters depressie meer omschreven en verduidelijkt is in het nieuw aangebrachte standaard medisch getuigschrift, wordt vastgesteld dat een ruimere beschrijving van symptomen door de behandelende arts geen afbreuk doet aan het feit dat de aangehaalde aandoening dezelfde is als in de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen betogen dat verzoeksters aandoening verslechterd zou zijn en hiertoe verwijst naar een hospitalisatie, staft zij haar beweringen niet aan de hand van concrete feitelijke elementen. In het aangebrachte standaard medisch getuigschrift wordt enkel verwezen naar een hospitalisatie in augustus 2012, die dateert van voor het tijdstip van de beslissing van 7 juni 2013 inzake de eerste aanvraag op grond van 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat er sprake is van andere of nieuwe medische gegevens. Aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf, die heeft geleid tot de bestreden beslissing gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen als in de aanvraag van 4 maart 2013.

Al de elementen van verzoeksters uitgebreide medische problematiek worden herhaald. Weliswaar zijn bepaalde elementen wat geëvolueerd, doch niet in die zin dat het nieuwe elementen uitmaken. Het gaat veeleer om een nieuwe omschrijving van bestaande medische problematieken, die reeds voorgelegd werden bij de aanvraag van 4 maart 2013 en inderdaad reeds beoordeeld werden door de gemachtigde in de beslissing van 7 juni 2013.

Verzoekers betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over de bevoegdheid om beroep te doen op een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die een advies verschaft, terwijl de gemachtigde de beslissing heeft genomen.

Het volstaat in casu om te verwijzen naar de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Daaruit blijkt dat de wetgever ervoor heeft gekozen de bevoegdheid om een aanvraag onontvankelijk te verklaren "wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling" toe te wijzen aan de gemachtigde.

Een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet houdt geen beoordeling in over de grond van de voorgelegde aandoeningen, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze beoordeling heeft de wetgever uitdrukkelijk toegewezen aan medische appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet betreft slechts de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wat behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Waar de verzoekende partijen in de aanhef van het middel artikel 3 van het EVRM vermelden, laten zij na te omschrijven op welke wijze zij die rechtsregel geschonden achten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke

omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is onontvankelijk wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de gemachtigde zijn appreciatiebevoegdheid, hem toegekend in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde artikel 9ter heeft miskend. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de eerste bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. Het tweede middel dat gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de verstreken inreisverboden, is onontvankelijk. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking onder punt 2. "Over de ontvankelijkheid".

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC